

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, č. j. 2687/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 8. 2013, č. j. 2687/1.30/13/14.3 bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně ze dne 6. 5. 2013, č. j. 5330/9.30/13/14.3-RZ zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 5. 2013, č. j. 5330/9.30/13/14.3-RZ, sp. zn. P 168/13 byla žalobkyně uznána vinnou za spáchání přestupku podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2014 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustila tím, že vykonávala nelegální práci, jak ji definuje ust. § 5 písm. e) bod 1, 2 zákona o zaměstnanosti, když vykonávala dne 11. 9. 2012 závislou práci pomocného dělníka spočívající v třídění a balení ovoce a zeleniny pro družstvo AHULIŠ, IČ: 26906601, se sídlem Benediktská 722/11, 110 00 Praha, konkrétně na pracoviště v provozních prostorách společnosti HORTIM – International, s.r.o., na adrese Kšírova 242, Brno, mimo pracovní právní vztah, čímž bylo porušeno ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a bez povolení k zaměstnání, čímž bylo porušeno ust. § 89 zákona o zaměstnanosti. Za uvedený přestupek byla jí na základě ust. § 139 odst. 3 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 25.000 Kč.

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 29. 10. 2013 žalobkyně namítla, že v dané věci bylo postupováno v rozporu se zákonem, tudíž se jedná o nezákonné rozhodnutí. Postupem i rozhodnutím žalovaného byla proto zkrácena na svých právech. Dále namítla, že ačkoliv žalovaný byl v souladu s ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) povinen v rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy, z odůvodnění jeho rozhodnutí nevyplývá, zda se žalovaný souladem rozhodnutí a řízení správními předpisy vůbec zabýval, a k jakému závěru v rámci tohoto přezkumu dospěl. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalobkyně dále namítla, že protokol o výsledku kontroly ze dne 29. 10. 2012, č. j. 20382/9.71/12/15.2, z něhož vycházelo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byl pořízen v rozporu se zákonem, jelikož závěry kontrolního zjištění v rámci tohoto protokolu vycházejí mj. i ze záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob sepsaný s žalobkyní dne 11. 9. 2012. Žalobkyně má za to, že tyto záznamy byly provedeny nad rámec § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, neboť podle tohoto ustanovení je kontrolní orgán oprávněn pouze požadovat předložení dokladů totožnosti a dokladů osvědčujících pracovní právní či jiný vztah včetně předložení pracovního povolení, kontrolní orgán však není oprávněn provádět výslech fyzické osoby, jak bylo učiněno v případě žalobkyně. Žalobkyně je přesvědčena, že tímto postupem došlo k obcházení § 8 písm. h) zákona o inspekci práce. O tom, že se jedná o nezákonné obcházení § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, podle názoru žalobkyně svědčí i to, že nebyla vyzvána k prokázání skutečnosti, na základě jakého vztahu tuto práci vykonává, ačkoliv pověření této skutečnosti bylo důvodem pro sepsání záznamu. Z obsahu záznamu i z kladených otázek podle jejího názoru vyplývá, že skutečným smyslem nebyl postup podle ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, ale provedení výslechu a získání informací ohledně činnosti žalobkyně na pracovišti, aniž by pro takový výslech měli pracovníci kontrolního orgánu jakékoliv zákonné oprávnění a zmocnění. Žalobkyně souhlasila se závěrem správního orgánu I. stupně v tom směru, že povinností inspektora je zjistit při kontrole skutečný stav a doložit kontrolní zjištění, s výhradou, že tuto povinnost nemůže příslušný instruktor plnit tím, že činí úkony, ke kterým není zákonem

zmocněn, jestliže tyto úkony jsou obcházením zákona. V případě, kdy správní orgán požaduje podání informací od osob odlišných od kontrolovaného subjektu, pak tak podle názoru žalobkyně nemůže činit sepsáním záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, nýbrž může tyto osoby vyslechnout jako svědky podle § 44 zákona o inspekci práce v návaznosti na ust. § 26 zákona o státní kontrole a v návaznosti na příslušné ustanovení správního řádu.

Žalobkyně dále namítla, že pokud osoby podávající informace nebyly poučeny o tom, že nemají povinnost podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce poskytovat pravdivé a úplné informace o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech, jestliže by splněním této povinnosti způsobily nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým, nemohou být záznamy ze dne 11. 9. 2012 považovány za záznamy uskutečněné na základě a v souladu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce.

V neposlední řadě žalobkyně namítla, že u žádného ze záznamu nebyl přítomen tlumočník, a ani před poskytnutím odpovědi na jednotlivé dotazy, nebyly osoby podávající informace o právu na tlumočníka poučeny. Toto právo lze podle názoru žalobkyně dovodit z § 44 zákona o inspekci práce v návaznosti na § 26 zákona o státní kontrole a v návaznosti na § 16 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že tyto osoby jsou cizími státními příslušníky, bylo povinností kontrolního orgánu tímto způsobem je poučit. S ohledem na shora uvedené, měla žalobkyně za to, že záznamy ze dne 11. 9. 2012 byly provedeny v rozporu se zákonem. Jelikož protokol o výsledku kontroly vychází z těchto záznamů, nemohl sloužit jako důkaz a podklad pro vydání rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítla, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývají žádné skutečnosti podpořené důkazními prostředky, sice, že by vykonávala závislou práci mimo pracovní vztah. Poukázala na stanovisko k definici nelegální práce, podle níž se za závislou práci rozumí pouze výkon takové práce, který splňuje současně všechny pojmové znaky uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce a fyzická osoba zároveň tuto práci vykonává za podmínek uvedených v § 2 odst. 2 zákoníku práce. Namítla, že z podkladů shromážděných správním orgánem nevyplývá její postavení ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Pokud správní orgán uvedl, že nadřízenost družstva má za prokázanou, tvrzení nepodložil odkazem na příslušný důkazní prostředek, ze kterého toto tvrzení vychází.

Dále uvedla, že pokud jí měly být dávány pokyny ze strany odpovědných osob družstva AHULIŠ, pak tak bylo činěno v souladu s článkem II odst. 2 smlouvy o dílo. Namítla, že činnost nevykonávala za mzdu, plat či odměnu, způsob finančního vypořádání byl stanoven v rámci smlouvy o sdružení jako podíl na zisku, tento podíl fakturovala jako osoba samostatně výdělečně činná.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozsudkem rozhodnutí žalovaného a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Současně, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 13. 1. 2014 popsal zjištěný skutkový stav, který je obsahem správního spisu.

K žalobním námitkám vyslovil nesouhlas s tvrzením žalobkyně, sice, že by postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti citoval i část odůvodnění rozhodnutí, v němž je uvedeno: „*vzhledem k tomu, že účastník řízení své odvolání ve stanovené lhůtě nedoplnil a s ohledem na dikci § 89 odst. 2 správního řádu, Státní úřad inspekce práce jako odvolací orgán přezkoumal toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které tomuto předcházelo s právními předpisy. Odvolací orgán dospěl k níže uvedenému správnímu uvážení*“. Dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že „*...v rámci správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně bylo prokázáno, že se účastník řízení dopustil výkonu nelegální práce. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění napadeném rozhodnutí zabýval všemi námitkami účastníka řízení, které účastník řízení uplatnil v průběhu správního řízení. S výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí se odvolací orgán plně ztotožnil*“. V této souvislosti pak odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 1ÚS 3712/10, jehož podstatnou část ve vyjádření citoval a zaujal stanovisko, že nelze proto shledávat porušení v postupu žalovaného, nelze rovněž konstatovat nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí. Rovněž mu nebylo známo, jakým způsobem mohla být žalobkyně rozhodnutím žalovaného krácena na svých právech, když neuvedla, čeho se mělo krácení týkat.

K žalobní námitce, že záznam o výsledku kontroly, z něhož vycházelo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byl pořízen v rozporu se zákonem a to z důvodů v žalobě uvedených, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 4 a 5).

K definičním znakům závislé práce odkázal na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (strana 5 a 6), na kterých byly podrobně popsány úvahy inspektorátu. Uvedl, že žalobkyně si mylně a ve svůj prospěch vykládá stanovisko k § 2 odst. 1 zákoníku práce. Citované právní ustanovení taxativně stanovuje definiční znaky závislé práce, které musejí být vždy kumulativně naplněny. Ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce jsou důsledky výkonu závislé práce, nikoli jejími definičními znaky, které musejí být zkoumány (závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě). V případě žalobkyně fakticky došlo i k naplnění důsledků závislé práce, pouze je žalobkyně a družstvo AHULIŠ „ukryli“ pod obchodně-právní vztah, smlouvou o sdružení a údajnou fakturaci.

Inspektorát nezpochybňoval, ani k tomu nebyl oprávněn, platnost smlouvy o dílo, či smlouvy o sdružení, nicméně v rámci kontroly a následného správního řízení byl zjištěn a prokázán takový skutkový stav, který písemným dokladům zcela neodpovídal, spíše mu dokonce odporoval a byl písemně upraven tak, aby se „vlezl do zákonných mantinelů“. Ze všech dokladů a z vysvětlení uvedených výše vyplývá, že se jednalo v případě žalobkyně o výkon závislé práce, tedy opakující se pracovní činnost. Pro posouzení, zda se jedná o výkon závislé práce, je vždy rozhodující skutečný charakter vykonávané práce, nikoliv pouze její teoretické smluvní vymezení.

K definičním znakům závislé práce podotkl, že nemá žádných pochybností o tom, že dne 11. 9. 2012 žalobkyně vykonávala závislou práci, neboť v daném případě byly bezesporu kumulativně naplněny definiční znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce. Z logického hlediska nelze práci, při níž byla žalobkyně zjištěna, na totožném místě za stejné

organizace považovat za samostatnou, když naprosto shodnou práci pro totožného nadřízeného a stejném místě vykonávali také zaměstnanci družstva AHULIŠ, kteří vůči němu byli bezesporu v závislém postavení. Družstvo AHULIŠ navíc v případě občanů Evropské unie samo usoudilo, že se jedná o závislou práci, když s nimi sjednalo základní pracovně-právní vztahy.

Svým jednáním žalobkyně porušuje právní předpisy a narušuje tak veřejný zájem na úseku zaměstnanosti. Žalobkyně totiž takovým jednáním na území České republiky nežádá o povolení k zaměstnání, ačkoliv fakticky vykonává závislou práci, a obchází tak účel, který jí byl povolen v povolení k pobytu na území České republiky.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ve správním spise se nachází protokol o výsledku kontroly ze dne 29. 10. 2012, seznam kontrolovaných fyzických osob ze dne 11. 9. 2012, smlouva o sdružení mezi žalobkyní a AHULIŠ ze dne 5. 1. 2012, záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti ze dne 11. 9. 2012, oznámení o zahájení správního řízení a nařízení ústního jednání na den 9. 4. 2013, protokol o ústním jednání z uvedeného dne sepsaný s žalobkyní za účasti jejího právního zástupce, výpis z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně oddíl C, vložka 69381, v němž jako jednatel mimo další je uvedena i A. S. (den vzniku funkce dne 9. 2. 2011). Dále se ve spise nachází rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 5. 2013, č. j. 5330/9.30/13/14.3-RZ, sp. zn. P 168/13, jehož obsah je uveden výše.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce odvolání dne 30. 5. 2013. V jeho obsahu citovala výrok napadeného rozhodnutí s tím, že prostřednictvím právního zástupce odůvodní odvolání ve lhůtě 15 dní.

Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 17. 6. 2013, č. j. 5330/9.30/13/14.3-US, sp. zn. P 168/13 byla vyzvána k doplnění odvolání, zejména k uvedení, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. Oblastní inspektorát práce poskytl jmenované lhůtu pěti pracovních dnů k doplnění odvolání a zároveň ji poučil o právních důsledcích nedoplnění odvolání. Právní zástupce žalobkyně obdržel usnesení dne 18. 6. 2013. Jelikož citované odvolání nebylo doplněno ani v takto uvedené dodatečné lhůtě, byla věc předložena žalovanému, který rozhodl dne 22. 8. 2013, rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu toho, že v rámci odvolacího řízení nedošlo k přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, soud konstatuje, že ač žalovaný právní závěr o odpovědnosti žalobkyně za přestupek podle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti blíže nerozvedl, vycházel striktně ze znění ust. § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého *odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem*. Žalovaný ve věci takto postupoval. Odvolání žalobkyně totiž ani přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno o odvolací námitky, v nichž by žalobkyně specifikovala, v čem by mělo pochybení správního orgánu spočívat. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 100/2010-54, www.nssoud.cz, podle něhož *„podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního (správního) rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu (správního orgánu) zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud (správní orgán) opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sbírky NSS). Podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaná ve svém rozhodnutí dospěla k závěru, že OSSZ rozhodla v souladu s platnou právní úpravou, z rozhodnutí žalovaného je rovněž zřejmé, že neshledala žádné porušení ustanovení správního řádu v rámci prvoinstančního správního řízení. Ačkoliv tento závěr blíže nerozvedl, nelze to i s ohledem na ust. § 89 odst. 2 správního řádu považovat za zásadní pochybení způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí za situace, kdy stěžovatel ve svém odvolání uvedl pouze výčet porušených ustanovení správního řádu, aniž specifikoval, v čem mělo pochybení správního orgánu spočívat“*. V určité modifikaci citace právního názoru Nejvyššího správního soudu dopadá i na projednávanou věc. Vzhledem k tomu, že žalobkyně své odvolání ve stanovené lhůtě nedoplnila, a s ohledem na dikci ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal žalovaný tolik soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které tomuto předcházelo, s právními předpisy. Učinil tak správní uvážení, dle kterého se správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeném rozhodnutí zabýval všemi námitkami účastníka řízení, které

účastník řízení uplatnil v průběhu správního řízení. S výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí se žalovaný plně ztotožnil, hodnotil však také, zda nebyly překročeny meze správního uvážení správního orgánu I. stupně při stanovení výše sankce za spáchaný správní delikt. Z tohoto pak vyplývá i závěr správního uvážení žalovaného, sice, že považoval správní delikt za prokázaný tak, jak popsal správní orgán I. stupně a s jeho odůvodněním se ztotožnil. V této souvislosti je třeba poukázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 1 ÚS 3712/10, které citoval žalovaný v písemném vyjádření ze dne 13. 1. 2014, sice: „*z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Nejvyšší správní soud dospěl shodně s Krajským soudem v Brně k závěru, že i přes menší konkrétnost odůvodnění České správy sociálního zabezpečení se nejednalo o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního (správního) rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. V dané věci Česká správa sociálního zabezpečení ve svém rozhodnutí dospěla k závěru, že Okresní správa sociálního zabezpečení rozhodla v souladu s platnou právní úpravou, z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení je rovněž zřejmé, že neshledala žádné porušení ustanovení správního řádu v rámci prvoinstančního správního řízení. Ačkoliv tento závěr blíže nerozvedla, nelze toliko s ohledem na ust. § 89 odst. 2 správního řádu považovat dle Nejvyššího správního soudu za zásadní pochybení způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí za situace, kdy stěžovatel ve svém odvolání uvedl pouze výčet porušených ustanovení správního řádu, aniž specifikoval, v čem mělo pochybení správního orgánu spočívat*“. Tento případ lze plně aplikovat i na žalobcovu námitku. Optikou citovaného náhledu nelze shledat porušení v postupu žalovaného, nelze konstatovat nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí.

Rovněž je třeba se ztotožnit i s názorem žalovaného, že nemohlo dojít napadeným rozhodnutím ke krácení práv žalobkyně, jestliže neuvedla, čeho se krácení mělo týkat.

Na základě shora uvedeného dospěl Krajský soud v Brně k názoru, že žalovaný se správně zabýval pouze přezkumem souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které tomuto předcházelo, s právními předpisy, nezabýval se vyhodnocením jednotlivých důkazů a meritem věci. Bylo prokázáno, že žalovaný rozhodl v souladu s platnou právní úpravou, podrobně se zabýval definičními znaky závislé práce, které musí být splněny kumulativně dle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce a které v případě žalobkyně byly naplněny. Rovněž byla naplněna i kritéria § 2 odst. 2 zákoníku práce, jedná se o důsledky výkonu závislé práce. Bylo prokázáno, že v případě žalobkyně se jednalo o výkon závislé práce, tedy opakující se pracovní činnost, přestože vztah mezi žalobkyní a družstvem AHULIŠ byl označen jako obchodně-právní vztah, avšak v rámci kontroly a následného správního řízení byl zjištěn a prokázán takový skutkový stav, který písemným dokladům (smlouva o sdružení a údajná fakturace) neodpovídal.

Soud se ztotožňuje s právním názorem žalovaného, že žalobkyně porušila svým jednáním právní předpisy, narušila tak veřejný zájem na úseku zaměstnanosti. Nebylo proto shledáno žádné porušení ustanovení správního řádu v rámci prvoinstančního správního řízení i řízení odvolacího. Žalovaný právní závěr sice blíže nerozvedl (§ 89 odst. 2 správního řádu), nepřezkoumatelnost rozhodnutí však nelze konstatovat, zejména za situace, kdy odvolání neobsahovalo požadované náležitosti, ač žalobkyně prostřednictvím právního zástupce

přislíbila, že odvolání ve lhůtě 15 dní doplní, čímž dal jednoznačně najevo, že odvolání hodlá doplnit. Navíc i správní orgán učinil opatření k odstranění nedostatků odvolání postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu (viz usnesení ze dne 17. 6. 2013, č. j. 5330/9.30/13/14.3-US, sp. zn. P 168/13), avšak bezvýsledně. Za daného stavu se proto nejedná o nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí.

Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že žalobkyně jako cizinka byla oprávněna vykonávat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti. Jelikož žalobkyně závislou práci vykonávala bez povolení k zaměstnání (což ostatně ani nezpochybňuje), nelze než konstatovat, že svým jednáním naplnila i definici nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti.

Z výše uvedených důvodů soud uzavírá, že předmětná žaloba není důvodná, podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. září 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová